

skjellige Leiligheder har gjort om, at jeg saa stærkt som Nogen ønsker Selveiendom fremmet; men jeg har tillige bestandigt troet, at selv det Alserønsteligste i Verden aldrig nogenstunde maatte eller burde fremmes paa Billigheds og Næsfærdigheds Beføstning, og at man, naar man for det Almindelighes og Statens Vels Skyld vil gjennemføre en Foranstaltning, da ogsaa meget nøie maa vogte sig for, at man ikke ved den Maade, hvorpaa man gaaer frem, kommer til i deres Dine, der kunde være mindre velstundede, at give det Skin af, at det var mindre det Heles og Samfundets Vel i Almindelighed end Hensynet til Interessens for en større eller mindre Deel af dem, hvoraf Samfundet er dannet, man havde for Die.

Fris: Jeg er ikke i Bestidelse af prophetiske Gaver; jeg kan altsaa ikke følge den ærede Forslagsstiller (B. Christensen) i den Udfigt, han har givet os over, hvad Fremtiden vil bringe. Jeg bestöder heller ikke nogen Grad af Alvidenhed, og kan derfor ikke skue ind i de ærede Landstingsmænds Hjerter og see, hvad der er Bevæggrunden til, at de have forskellige Anskuelse i en Sag som den, der her foreligger. Jeg finder det heller ikke til nogen Nytte at møde de stærke Udtryk, som den ærede Forslagsstiller har betjent sig af; thi han har aldeles ikke fremsført noget Nyt; han har sagt det Samme, som er sagt mange Gange, og det er ligesaa ofte blevet gjendrevet i Rigsdagen. Men der er sagt Noget, som har foranlediget mig til at tage Ordet, og det var i den ærede Forslagsstillers Indledning, hvor han yttrede, at Sagen var curios, Alle syntes at sympathisere med Sagen selv, men, naar det kom til, at man skulde finde Midlerne, ved hvilke et saa godt Diemed kunde fremmes, da stræffedes de tilbage og vilde Intet gjøre.

De Ord, jeg her har brugt, troer jeg vel ikke just ere de samme, som den ærede Forslagsstiller brugte; men jeg troer imidlertid, at det var Meningen af hans Uttringer. Jeg vil nu dog gjøre opmærksom paa, at det ikke forholder sig saa; Spørgsmaalet er kun om, hvem der vil gaae ind paa en Lovgivning, som ved tvingende Bestemmelser afgjør Sagen saaledes, at den, der har Eiendommen, mister den, og den, der ikke har Eiendommen, faaer den. Derom ere Meningerne deelte. Derimod er der en stor Deel af Medlemmerne her i Thinget, ligesom ogsaa paa et andet Sted, der have udtalt sig for, at der fra Regjeringens Side burde gjøres Alt, hvad der var tænkeligt, for at lette Overgangen af Fæstegods til Selveiendom ved frivillig Overeenskomst. Dette har jeg troet at maatte paany inhørere, eftersom de Udtryk faldt, hvormed den ærede Forslagsstiller, som jeg nyligt sagde, indledede sit sidste Foredrag.

Formanden: Hvis Ingen mere begjærer Ordet, kunne vi stride til Afstemning over § 14.

Denne Afstemning er begjært foretaget ved Navneopraab af følgende Medlemmer: B. Hansen, D. Nielsen, J. Christensen, Nørsgaard, J. Pedersen, P. C. Jørgensen, Kirck, Thalbizer, Johansen, F. Knudsen og B. Christensen. Jeg gjentager, hvad jeg yttrede ved Intimationen af dette Affnits Forhandling, at § 14 saavel som de følgende Paragrapher i dette Capitel, afstemmes under Forbehold af en senere Afgjørelse af Berettigelsen fra Fæsternes Side til at forlange Fæstes Overgang til Selveiendom, og af hvem en saadan Berettigelse skal tilkomme. Paragraphen skal, med dette Forbehold, blive oplæst til Afstemning.